

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/5/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2610206234
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2610206234.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobkyne: K. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., H. L. X/A, zastúpená splnomocnencom: Advokátska kancelária Klimko & Partners, s. r. o., so sídlom Bratislava, Gr?sslingova 51, proti žalovanému: F. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., U. T. XXXX/X, zastúpený JUDr. Petrom Beňom, advokátom, Košice, Kremnická 27, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 03. októbra 2012, č.k. 11C/84/2010-214, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov (BSM) patria nehnuteľnosti označené vo výroku pod I. v hodnote 68.800 eur, hnuťelné veci označené vo výroku pod II. a pasíva - úvery označené vo výroku pod III.. Súd vyporiadal BSM účastníkov tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal hnuťelnosti pod čl. II, bodom 6 výroku rozsudku a do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal nehnuteľnosti pod čl. I výroku rozsudku a hnuťelnosti pod čl. II, bodmi 1-5 a 7-9 výroku rozsudku. Súčasne súd žalovanému uložil zaplatiť zvyšok úverov pod čl. III výroku rozsudku a na úplné finančné vyrovnanie žalovanému uložil zaplatiť žalobkyni sumu 12.209,58 eur do 1 mesiaca od právoplatnosti rozsudku. Ďalej súd napadnutým rozsudkom účastníkom uložil spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok z predmetu konania v sume 2.124,50 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu Senica a o trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 3 a § 150 Občianskeho zákonníka, keď z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil ten záver, že žaloba bola podaná dôvodne. Z rozvodového spisu účastníkov je zřejmé, že ich BSM zaniklo ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode ich manželstva, teda ku dňu 05.04.2008, pričom medzi účastníkmi doposiaľ neprišlo k dohode podľa § 149 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd zisťoval okruh vecí patriacich do masy BSM. Masu BSM teda tvoria nehnuteľnosti a hnuťelné veci, tiež zvyšky úverov, všetko špecifikované vo výroku tohto rozsudku. Pokiaľ išlo o jednotlivé vklady účastníkov do BSM, dôkazné bremeno uniesol len žalovaný, a to do výške 18.730,83 eur (564.285,- Sk). Súd mal bez pochybností preukázané, a to nielen výpoveďami svedkov G. A., A. A. a A. A., čiastočne aj výpoveďou svedka L. H. a písomným vyjadrením D. G., ale i dokladmi od Wüstenrot stavebnej sporiteľne, kúpnu zmluvou zo dňa 11.05.1998, že žalovaný mal pred uzavretím manželstva sumu 200.000,- Sk a počas manželstva dostal vyplatené

v rámci dedičstva z domovej nehnuteľnosti od matky sumu 250.000,- Sk a od sestry sumu 114.285,- Sk. Tieto finančné prostriedky následne vložil do spoločnej nehnuteľnosti. Tieto skutočnosti potvrdila aj samotná žalobkyňa. Pokiaľ ide o údajný dar výlučne žalovanému od jeho matky G. A. v celkovej sume 1.773,85 eur (53.439,- Sk), ktoré finančné prostriedky boli vložené do spoločnej nehnuteľnosti a za ktoré zaplatili garážovú bránu, zábradlie a žalúzie, súd toto neposúdil ako dar výlučne žalovanému, pretože sama svedkyňa najskôr vypovedala, že „kúpila som im“ a neskôr sa opravila, že tieto mala v úmysle darovať len synovi, teda žalovanému. Vzhľadom na dobu, kedy prišlo k poskytnutiu týchto prostriedkov a celkovú vtedajšiu situáciu a vzťahy v rodine, mal súd za to, že svedkyňa mienila dať tieto finančné prostriedky obom účastníkom, nie len žalovanému. Pokiaľ ide o údajné vklady zo strany žalobkyne, táto neuniesla svoje dôkazné bremeno. V samotnej žalobe sa vôbec o žiadnych prípadných vkladoch absolútne nezmienuje, v priebehu konania menila svoje výpovede, čo do výšky a účelu poskytnutých údajných finančných prostriedkov od jej rodinných príslušníkov a v konečnom dôsledku ani nepreukázala, že by takto poskytnuté finančné prostriedky boli vložené do spoločného majetku. Napokon ani jednotliví svedkovia tiež nepresvedčili súd o pravdivosti svojich tvrdení, pretože ich výpovede boli zmätočné. Napríklad svedok Y. R. okrem iného vypovedal, že daroval svojej dcére sumu 200.000k- Sk, ktorú zmluvu mal spísať notár JUDr. L.. Napokon žalobkyňa predložila darovaciu zmluvu, kde podpisy strán neboli overené, nie je z nej zrejmé, či ju spisoval notár JUDr. L., ale pravdepodobne vzhľadom na jej úroveň možno konštatovať, že nie. Samotná žalobkyňa nikdy netvrdila, že by jej otec Y. R. nejaké peniaze niekedy daroval. Pokiaľ ide o dar od jej matky K. H., žalobkyňa tvrdila, že sa malo jednať o sumu cca 200.000,- Sk, svedkyňa K. H. na pojednávaní vypovedala, že sa malo jednať o sumu 380.000 - 400.000,- Sk a napokon predložila výpisy z jej účtu, kde boli vybrané sumy vyše 490.000,- Sk a niektoré výbery aj po tom, ako bol dom účastníkov skolaudovaný. Napokon, ak by aj k nejakým darom prišlo, absolútne nebolo preukázané, či tieto žalobkyňa vložila do spoločného majetku, pretože žalovaný od samého začiatku popieral, že by žalobkyňa čokoľvek vnesla do spoločného majetku výlučne zo svojho majetku. Pokiaľ ide o sektorový nábytok Interluxus Kora - obývaciu stenu, súd neveril svedkyňi K. R., že túto zakúpila ona zo svojich finančných prostriedkov, resp. zo spoločných finančných prostriedkov spolu s manželom Y. R. a následne ju darovali len žalobkyňi, ale uveril tvrdeniu žalovaného, že len zmluva bola písaná na svedkyňu a peniaze za nábytok jej zaplatili účastníci, a to jednak z toho dôvodu, že to potvrdila aj svedkyňa G. A., a jednak z toho dôvodu, že samotná žalobkyňa sa stavala k tejto obývacej stene ako k majetku patriacemu do BSM a na poslednom pojednávaní uviedla, že z huteľných vecí chce prikázať do výlučného vlastníctva len obývaciu stenu. Ak by preukázala výlučné vlastníctvo k tejto obývacej stene, súd by ju nemohol poňať do masy BSM. Napokon pravdivosti tvrdenia žalovaného v tomto smere svedčí aj tá skutočnosť, že sama svedkyňa potvrdila, že na seba napísala aj zakúpenie chladničky, pričom splátky platili účastníci, ona začala splácať až vtedy, keď údajne meškali s pláťbami, ale záver možno vyvodit' ten, že boli dohodnutí, že len zmluva bude na svedkyňu, pričom tovar bol určený niekomu inému, teda účastníkom. Treba tu dať do pozornosti, že v danej veci súd nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by podiely oboch manželov nemali byť rovnaké. Pokiaľ išlo o samotné vyporiadanie, vychádzal súd z ust. § 150 Občianskeho zákonníka, pričom prihliadol predovšetkým na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti. Obaja účastníci preukázali súdu svoju solventnosť (viď rozsudok KS Nitra z 24.01.2008, sp. zn. 7Co/112/2007). Nehnuteľnosť patriacu do BSM prikázal do výlučného vlastníctva žalovanému, pričom zohľadnil najmä tú skutočnosť, že tento sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí a obstarávanie spoločnej domácnosti. I keď žalobkyňi bol po rozvoze syn zverený do osobnej starostlivosti, o ktorého sa doposiaľ stará, táto skutočnosť nemohla byť v danej veci zohľadnená ako prvoradá, pretože žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť ešte pred rozvozom, a to dobrovoľne, žalovaný jej nijakým spôsobom nebránil v užívaní tejto nehnuteľnosti. Ich syn už navštevuje základnú školu v Bratislave, kde žalobkyňa so synom býva niekoľko rokov. Súd vzhľadom na všetky okolnosti musel zohľadniť skutočnosť, že žalovaný spornú nehnuteľnosť po celú dobu aj užíval a zároveň udržiaval (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 02.12.2003, sp. zn. 22Cdo/980/2003). Z hľadiska huteľných vecí súd zohľadnil požiadavku žalobkyne a do jej výlučného vlastníctva prikázal obývaciu stenu. Zvyšok huteľných vecí prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného, a to najmä z dôvodu, že ich užívanie je spojené s bývaním v spornej nehnuteľnosti, jedná sa najmä o zariadenie domu. Podľa znaleckých posudkov je hodnota huteľných a nehnuteľných vecí tvoriacich BSM určená sumou 70.820 eur, pasíva tvoria sumu 26.664,49 eur. Z toho žalobkyňa prevzala aktíva v hodnote 502,76 eur a žalovaný prevzal aktíva v sume 70.317,24 eur a pasíva v sume 26.664,49 eur, teda sumu 43.652,75 eur, od ktorej sumy súd odrátal sumu 18.730,83 eur (jeho vnos do BSM), čiže žalovaný prevzal aktíva v sume 24.921,92 eur. Na úplné finančné vyrovnanie je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 12.209,58 eur tak, aby

prevzali z BSM každý jednu polovicu (t.j. žalobkyňa prevezme sumu 12.712,34 eur (502,76+12.209,58) a žalobca sumu 12.712,34 eur (24.921,92 - 12.209,58). Túto sumu je žalovaný povinný zaplatiť žalovanej do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku, ktorá lehota je vzhľadom na výšku sumy a finančnú situáciu žalovaného primeraná. Žalobkyňa zaplatila súdny poplatok z návrhu v sume 66 eur v kolkoch.

Súd rozhodol tiež o povinnosti účastníkov zaplatiť súdny poplatok za konanie o vyporiadaní BSM. Súdny poplatok je v sume 2.124,50 eur (predstavuje 3% z hodnoty BSM - z aktív, t.j. zo sumy 70.820 eur). Zaplatiť tento poplatok majú účastníci povinnosť na účet OS Senica, ktorý im bude oznámený dodatočne a to spoločne a nerozdielne, t.j. zaplatením jedného z nich zaniká do výšky plnenia povinnosť druhého účastníka. Obaja účastníci v priebehu konania zložili preddavky na trovy dokazovania, a to žalobkyňa v celkovej sume 550 eur a žalovaný v celkovej sume 550 eur. Tieto boli použité na trovy dôkazov, pričom o nespotrebovanej časti, ktorá bude vrátená účastníkom, súd rozhodne osobitným uznesením. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a pretože mali účastníci vo veci úspech len čiastočný, súd rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla napadnutý rozsudok zmeniť a žalobkyňu prikázať do výlučného vlastníctva nehnuteľnosti pod čl. I výroku rozsudku a hnutelnosti pod čl. II bodmi 1-9 rozsudku a ďalej žalobkyňu uložiť povinnosť zaplatiť zvyšok úverov pod čl. III výroku rozsudku a zaplatiť žalovanému na úplné finančné vyrovnanie sumu 21.816,94 eur do 1 mesiaca od právoplatnosti rozsudku, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnila tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že prvostupňový súd sa pri vyporiadaní BSM dôsledne neriadil ust. § 150 Občianskeho zákonníka, keď mal predovšetkým prihliadnuť na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí, pričom pri určení miery pričinenia bolo potrebné vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a obstarávanie spoločnej domácnosti. Poukázala na to, že nie je pravdou, že spoločnú domácnosť opustila ešte pred rozvodom, a to dobrovoľne, nakoľko z rozvodového spisu účastníkov sp. zn. 7C/2/2007 je zrejmé, že tak musela urobiť spolu s maloletým synom z dôvodu opakovaných fyzických napadnutí zo strany žalovaného. Je zrejmé, že jej nebolo umožnené nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, slobodne a riadne užívať, naopak, bola nútená sa z nehnuteľností odsťahovať a hľadať pre seba a maloletého syna bezpečné bývanie, ktoré v súčasnosti má dočasne zabezpečené v Bratislave. Pokiaľ išlo o tvrdenie súdu, že žalovaný sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí a obstarávanie spoločnej domácnosti, súd zabudol uviesť, že zásluha žalovaného bola len v jednej polovici. Druhou polovicou prispela k nadobudnutiu a udržaniu spoločných vecí ona, hlavne starostlivosťou o spoločnú domácnosť, o výchovu a opateru maloletého syna, ako aj finančnými vnosmi do spoločného majetku. Namietla, že súd nesprávne vyhodnotil a neuznal dôkazy vykonané v jej prospech. V konaní preukázala, že od svojho otca dostala darom sumu 200.000,- Sk, čo doložila darovacou zmluvou zo dňa 15.12.2002, pričom súd spochybnil výpoveď svedka Y. R., nakoľko svedok tvrdil, že darovaciu zmluvu mal spísať notár JUDr. L., no predložená darovacia zmluva sa súdu nepozdávala aj z dôvodu, že podpisy strán neboli overené, pričom z darovacej zmluvy nebolo zrejmé, či ju spisoval notár, ale vyhodnotil, že pravdepodobne nie, a to vzhľadom na jej úroveň. Dala do pozornosti súdu, že darovanie prebehlo v roku 2002 a z tohto času je aj zmluva, čo je celkom dlhá doba na to, aby sa na podrobnosti s presnosťou detailov svedok mohol pamätať. Súd však opomenul vyhodnotiť podstatu dôkazu, že zmluva o darovaní je platná, že na jej platnosť sa overenie podpisov zmluvných strán zákonom nevyžaduje a že svedok, ako aj žalobkyňa potvrdili skutočnosť, že došlo k darovaniu. O tom, že dostala ďalšie peniaze aj od svojej matky, svedčí jednak výpoveď K. H., matky žalobkyne, ktorá potvrdila, že darovaná suma bola minimálne 380.000,-Sk. To, že finančné prostriedky mal skutočne k dispozícii, nasvedčujú aj výpisy z banky, ktoré preukazujú oveľa vyššie čiastky výberov. Tvrdenie súdu, že ak by aj k nejakým darom prišlo, absolútne nebolo preukázané, či tieto vložila do spoločného majetku, pretože žalovaný od samého začiatku popieral, že by žalobkyňa čokoľvek vniesla do spoločného majetku výlučne zo svojho majetku, považuje za zmätočné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a

dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 11C/84/2010 je vyporiadanie zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bolo bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov vyporiadané.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil v podstate tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ustanoveniam § 122 až § 135 O.s.p. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, prípadne právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil a nesprávne aplikoval.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Správny bol postup súdu prvého stupňa, ktorý zisťoval v prvom rade rozsah bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov, pričom správne zohľadnil i rozsah prostriedkov, ktoré účastníci mali vložiť z ich výlučného vlastníctva do bezpodielového spoluvlastníctva. Prvostupňový súd správne posúdil vykonané dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, pričom dostatočným spôsobom odôvodnil unesenie, resp. neunesenie dôkazného bremena zo strany oboch účastníkov. Správne pri prikázaní nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalovaného zohľadnil skutočnosť, že žalovaný predmetné nehnuteľnosti užíva, pričom pri vyporiadaní hnuiteľných vecí zohľadnil, že tieto v prevažnej miere užíva žalovaný ako zariadenie rodinného domu. Rovnako súd správne žalovanému uložil zaplatiť zvyšok úverov a správny bol tiež postup súdu, ktorý žalovanému uložil titulom úplného finančného vyrovnania zaplatiť žalobkyňu sumu 12.209,58 eur. Rovnako správne bolo rozhodnutie prvostupňového súdu i o povinnosti zaplatiť súdny poplatok, ako aj rozhodnutie o trovách konania.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože tento nepodal návrh na ich priznanie.

Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.